

Redactare: ADELINA BOICU-DRAGOMIR
Tehnoredactare: CRINA NICULESCU, LORENA IONICĂ

Chris Grabenstein, *Mr. Lemoncello's Library Olympics*

Text copyright © 2016 by Chris Grabenstein
Jacket art copyright © 2016 by Gilbert Ford
This translation published by arrangement with Random House
Children's Books, a division of Penguin Random House LLC.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
Editurii CORINT JUNIOR, imprint al Grupului Editorial Corint.

ISBN 978-973-128-698-3

Descrierea CIP poate fi consultată la Biblioteca Națională a României

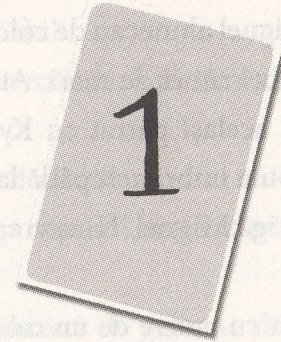

CHRIS GRABENSTEIN

Traducere din limba engleză de
Cătălin Georgescu

 CORINT JUNIOR

Aproape toți puștii din America și-ar fi dorit să fie în locul lui Kyle Keeley.

Asta mai ales atunci când se lățea pe ecranele televizoarelor lor ca o verifiță zburătoare în reclama de la Squirrel Squad Six, incredibilul joc proaspăt lansat de Lemoncello.

Akimi Hughes și Sierra Russell, prietenii lui Kyle, apăreau și ei în acea reclamă. Butonau la controllere și încercau să-l arunce în aer pe Kyle, care reușea să pareze toate brățile de cauciuc, plăcintele cu cocos, pleștile de noroi și șosetele făcute ghemotoc aruncate spre el.

Era supertare.

În reclama jocului *Mr. Lemoncello: Te văd și n-aș vrea să fiu în locul tău*, Kyle era pionul galben.

Prietenul lui Kyle, Miguel Fernandez, era pionul verde. Kyle și Miguel alunecau de colo-colo pe lângă pucurile de hochei cât ei de mari. Atunci când Miguel ajungea în același pătrat cu Kyle însemna că pionul Kyle trebuia îmbrâncit până la linia de start.

— Te văd! strigă Miguel. N-aș vrea să fiu în locul tău!

Kyle fu ridicat cu putere de un cablu ascuns, apoi tras îndărăt, planând pe deasupra terenului de joc.

Era supertare.

Dar rolul preferat al lui Kyle a fost cel din reclama pentru jocul *DI. Lemoncello: Doar n-ai zis pe bune chestia aia*, unde trebuia să-ți determini coechipierii să ghicească ce scrie pe cartonașul tău fără să folosești drept indicii cuvintele de pe lista de cuvinte interzise tipărită pe același cartonaș.

Akimi, Sierra, Miguel și Haley Daley cea mereu îngâmfată stăteau pe o canapea circulară și jucau rolul celor care ghicesc. Kyle stătea în fața lor în rolul celui care oferea indicii.

— Salsa, spuse Kyle.

— *Nacho*, adăugă Akimi.

De undeva se auzi o sonerie dezaprobatore. Răspunsul lui Akimi era greșit.

Kyle mai încercă o dată:

— Sos de ridichi!

— Ceva ce nu mănâncă nimeni niciodată, spuse Haley.

Soneria se auzi din nou.

Kyle gafă și spuse unul dintre cuvintele interzise:

— Ketchup!

PLEOSC! Cincizeci de galoane de sos vâscos de roșii căzură peste el din tavan. Sosul îl mânji pe față și îi intră în urechi.

Toți izbucniră în râs. Ca atare, Kyle, căruia îi plăcea s-o facă pe clovnul clasei la fel de mult cum îi plăcea să joace (și să câștige) jocurile ciudate din seria *Lemoncello*, îi dădu înainte și citi toată lista de cuvinte interzise, cât de repede putu.

— Muștar-maioneză-murături-savuros.

PAF! Fu acoperit de găleți întregi de zoaie galbene, pastă albă și materie vâscoasă de culoare verde, cu bucăți solide în ea. Mâzga aceea îi aluneca pe mâneci în jos, intrându-i în pantaloni și scurgându-se apoi pe podea.

Cei patru prieteni ai săi traseră o porție zdravănă de râs uitându-se la Kyle, care era murat acum în mai multe „condimente” (acesta era cuvântul de

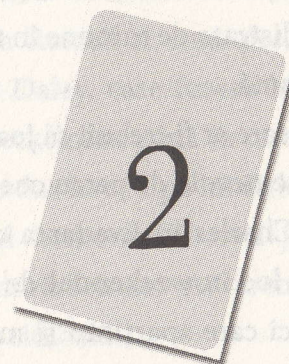
pe cartonașul său) decât un hotdog cu lungimea de o milă.

— V-ați distrat? întrebă un crainic din afara cadrului filmat.

— Dacă ne-am distrat?! Hei! E un Lemoncello!

Așa se terminau toate reclamele, cu Haley rostind sloganul „Hei! E un Lemoncello!”. Devenise o vedetă TV. Oameni de pe tot cuprinsul Americii își doreau să fie și în locul ei. Asta, firește, cu excepția puștilor care erau extrem de geloși pe ea și se întrebau cum de ea, Kyle Keeley, Akimi Hughes, Sierra Russell și Miguel Fernandez au fost aleși să joace în reclamele de sărbători ale jocurilor din seria Lemoncello.

Când au aflat că statutul de vedete TV fusese premiul pe care cei cinci puști îl primiseră în urma câștigării unui joc în incredibila Bibliotecă a domnului Lemoncello din Alexandriaville, Ohio – un joc la care nu fuseseră invitați și ei – au început să ceară rejucarea lui.

Charles Chilton stătea în camera de vizionat filme a părinților lui și se uita la colegul lui de clasă Kyle Keeley cum zbura ca o rachetă de-a lungul și de-a latul ecranului cu diagonala de aproape doi metri a televizorului cu plasmă.

Era cea mai nasoală vacanță de Crăciun din viața lui.

Timp de peste o lună, pe orice canal TV ar fi dat, Charles fusese nevoit să se uite la cei cinci trișori care, cu o jumătate de an în urmă, i-au suflat de sub nas premiul binemeritat.

În reclama Lemoncello din seara aceea, Keeley – liderul grupului care l-a „înving” pe Charles în Evadarea din Biblioteca domnului Lemoncello – arăta de-a dreptul ridicol cu ochelarii aceia neghiobi,